

Деца

Да би могло да спре само въ небето
И слънцето би спрѣло зарадъ насъ,
Деца, — рой трѣпки на сърдцето!

Да би могла луната съ нѣженъ гласъ
За васъ да пѣй въ нощъта приспивни пѣсни,
Тя пѣла би, деца, до късенъ часъ.

Въвъ своя пѣть и всички бури бѣсни
Би стихнали, да знаятъ какъ сияй
Въвъ вашата душа низъ сѣнища чудесни.

И всички ний да помнимъ тоя край
На чистота, отъ който сме далече,
Не би могло сърдцето да изтрай, —

Би станали катъ васъ дечица вече.

Йорд. Ковачевъ

Страничка на нашитѣ читатели.

Снѣжинка.

Бѣхъ нѣкога малка капчица въ морето. Тамъ играехъ много весело. Но огрѣ ме Слънчо и азъ станахъ на пара. Свихъ се на тънко облаче изъ висинитѣ. Духна вѣтрецъ и ме замрази. Направи ме на малко бѣло парцалче. Преди да падна на земята азъ играехъ въ въздуха и най-последно изморена безшумно паднахъ върху калната земя. Но лошъ животъ живѣехъ тука, на земята. Хората ме тъпчеха. Децата тѣй немилостиво ме подмѣтаха, че снагичката ми сѣ ме болѣше. Метачътъ ме измиташе ту на една, ту на друга страна. Сега азъ бѣхъ безпомощна. Все се молѣхъ на дѣдо Господъ да ме направи пакъ капчица въ голѣмото синьо море.

Папазовъ Ат. Начевъ

ученикъ I б класъ

II прогимназия—Пловдивъ